

heden og Ansvar for vedkommende Disponent; han maa have det. Jeg kan ikke sidde i Ministeriet og se, om den og den Mand er tjenlig til at antages, til at gøre det eller det Arbejde; jeg kan ikke give Paalæg — og det gør jeg heller ikke — til Folk, der staa under mig paa en ansvarlig Post, om at benytte den og den Mand, idet han da kan komme og sige: jeg fik Paalæg om at benytte denne Mand, og ildede gif det. Det kan jeg ikke tage Konsekvenserne af og vil heller ikke gøre det. Jeg sagde til vedkommende, som jeg talte med, og det vil han ganske vist erkende, naar det ærede Medlem vil spørge ham derom, at jeg henviser hver enkelt til Maskinfabrikken i Aarhus, som har Afgørelsen af denne Sag, og jeg tvivler aldeles ikke om, at han vil antage dem, der ere dygtige og brugbare for Jærnbahnens Arbejde. Det ærede Medlem vil saaledes af denne Forbindelse se, at det bliver en noget anden Bæst. Jeg kan jo nemlig ikke vide, om en Mand, selv om han er dygtig, derfor er brugbar for Jærnbahnen. Det kan jeg ikke sidde og bedømme her og indlader mig ikke derpaa. — Det ærede Medlem nævnte som en Underlighed, at en Maskingeniør eller anden Funktionær, jeg ved ikke hvem, havde først været med til at afstedige en Mand og bagefter givet ham en Anbefaling for Dygtighed. Det forekommer mig ikke at være saa selvmobstgørende; det viser, at vedkommende Chef, eller hvem det har været, er en rettænkende Mand, som gerne vil anbefale den vedkommende, hvor han kan. Han har skønnet, at det er en dygtig Mand, men han er ikke brugbar for ham; derfor kan han dog godt være brugbar for andre, der blot forlange en dygtig Mand. Det forekommer mig altsaa ikke, at der er noget selvmobstgørende i det. Forholdet bliver altsaa det, at de, der ønskede at antages til Arbejdet igen, maatte melde sig, og de fleste bleve genantagne, men der var naturligvis dem, der ikke bleve det, jeg tror for Resten henad 60. Man har indført en ny formel Fremgangsmaade og forlanger et Skema udfyldt og spørger blandt andet, om vedkommende ogsaa er Medlem af en Jagforening eller af andre Foreninger. Det mener det ærede Medlem er en Forsølgelse mod Jagforeningerne, men det er det slet ikke. Det kommer her an paa, om det dog ikke maatte interessere Statsbanens Bestyrelse at vide, hvem der er Medlemmer af Jagforeninger og hvem ikke. Det forekommer mig maa interessere den i høj Grad. Det kan ikke være Bærksterne ganske ligeegyldigt, om de bleve stillede saaledes, at Jagforeningen en ston Dag dekretter, at Arbejdet skal nedlægges paa et

Bærkster og tvinger Medlemmerne af Jagforeningen paa Jærnbahnernes Bærkster til at gøre det. Jeg sætter det Tilfælde, at der er en Jagforening, som har 40 af sine Medlemmer paa Jærnbahnernes Bærkster og 60 udenfor; naar der da besluttes, at Arbejdet skal nedlægges, ere de 40 Arbejdere paa Jærnbahnernes Bærkster nødt til at forlade Arbejdet. Jærnbahnerne maa helst vide, om de ere stillede saaledes, at deres Folk kunne komme i det omtalte Tilfælde, og Arbejderne selv ere heller ikke tjente der med. So nøjere man kuytter dem til sig, hvilket jeg haaber, at man maa gøre fremdeles i fremtrædende Grad — og det ærede Medlem vil se paa Organisationsforlaget, at det ogsaa har været min Tanke, idet der der er opført noget, der ellers ikke findes tilbudt under Arbejderholdene — jo mere maa det være en magtpaaliggende at foretrække Folk, der ikke ere i Jagforeningen, fremfor Folk, der ere deri. Det forekommer mig naturligt, naar man ved, at det faar den Virkning, at ethvert Medlem i Tilfælde af Arbejdsnedlæggelse er nødt til at nedlægge Arbejdet, og der findes jo adskillige Medlemmer af Jagforeningerne, der have arbejdet paa Jærnbahnen. Jeg tror ikke, det ærede Medlem kan sige, man har gjort andet end at varetage sit Tarv; det er ikke nogenjomhelst Forsølgelse imod den Organisation, som det ærede Medlem interesserer sig for. Endelig siger det ærede Medlem, at det er upassende — jeg huster ikke rigtig, om det just var dette Udtryk, han brugte, eller et lignende — at man har nedlagt Forbud med et Blads Omtale af Bærksterforholdene paa disse Steder. Det kommer an paa, hvorledes man ser paa denne Sag. Der var et andet æret Medlem, der sagde, at Ministeren havde nedlagt Forbud imod en saadan Omtale, men det er dog ikke ganske saaledes at forstaa. Det er vedkommende Myndighed, der har fundet, at det var i Tjenestens Tarv, at et saadant Forbud blev nedlagt, og efter at de havde foranstaltet det, indberettede det til mig, og jeg har selvfølgelig ikke haft noget derimod, saa jeg har selvfølgelig bagefter Ansvar for derfor, og det vedsender jeg mig ogsaa; men selve Handlingen er ikke foretaget af mig, men af vedkommende lokale Myndighed. Skønt jeg i og for sig ikke har noget imod en fri Kritik og ogsaa med det ærede Medlem mener, at offentlige Institutioner kunne finde sig i og taale en vis Kritik, saa har jeg i dette Tilfælde ment, at jeg ikke kunde billige dette, og Grunden dertil er den, at denne Omtale var en stor Hindring for at faa Forholdet